

meg jó társasággal elhalmozni őt. Ezért is vállaltam magamra a főzést, ha nem is lesz minden tökéletes, akkor is saját kézzel készült finomságok lesznek az asztalon. A töltött káposzta már megfőtt a kuktában, az afrikai harcsaszleteket pedig futószalagon sütöm az olajban. Mellette a fritőzben a harmadik adag hasáburgonya pirul.

Pontosan fél kettő van, amikor belém hasít a felismerés. Minden sínen van, de a karácsonyfáról úgy megfeledkeztem, hogy egyáltalán nem is vettem. Már nincs idő elmenni itthonról, nem tudom, mi legyen. Eszembe jut a legelső műfenyőnk, amit még Vikivel vásároltunk a pici albérletünkbe. Alig fél méter az egész. Többször találkoztam vele a gardróbban, mindig mondtam neki, hogy dobja ki, de valamiért megtartotta. Gondolom, a hozzá fűződő kellemes emlékek miatt. Milyen igaza volt! Most az életemet mentheti meg.

Utolsó simításként a csúcspdíszként szolgáló csillagot helyezem fel a fára, mikor nyílik az előszoba ajtaja, és Bence rohan be a nappali közepére. Előkapja a zsebéből a hi-fi távirányítóját, és bekapcsolja a gépet. Arra sincs időm, hogy megjegyezzem, félórán át kerestem, mert megszólal John Williams *Somewhere in my memory* című dala. A kedvenc karácsonyi dalom.

– Ez az én karácsonyi meglepetésem, apa! Bejöhetsz!

Bence szavai után Viki lép be a nappaliba. Széles mosolya beragyogja a teret. Az állam leesik, és úgy is marad, míg el nem hiszem, amit látok. Odaszaladok hozzá, és szorosan magamhoz ölelem. Ezt jól eltitkolták. Mindenki cinkostárs lehetett, mert naponta kérdeztem az orvosokat, mikor jöhet már haza. Közben Bence bedugja az égősort a hosszabbítóba. A fán felvillannak a színes fények, majd ő is odaszalad hozzánk. Most már hárman öleljük egymást úgy, mint eddig talán soha. Viki a fülemhez hajol, és belesúgja:

– A fiunk ötlete volt!



### III. helyezett (elbeszélés)

## VERÉB ÁRNIKA

### A babiloni

Jácint puszta tréfából választotta ezt a nevet magának. Próbáltam elvetni, mert nem illik rá, a név hagyománya gyenge allegóriaként sem él meg rajta, de nem megy. Ebben a történetben hát így fogják hívni.

Volt egyszer egy király, aki erősen félt az Istent. Vörös poros, fehér falú városban élt, ahol a szikár palota köré velencei vizeket költöztettek. Szerette a nőket, megfért az ő fehér húsup és a szent emberek csuklyaszaga az asztala mellett. Egy szép napon idegen asszony érkezett, karcsú, akár egy torony, és kék, mint a hajnali köd. A király bolondul akarta az asszonyt, aki körbete-kerte selyemfényű hajával, és gyönyörű álmokat hordott a lábai közt. Az idegen három nap és három éjen át maradt a szikár palotában, lubickolt a velencei vizekben, kék selyemben táncolt a hold alatt, és kacagott, egyre csak kacagott. Az idegen asszonyt másutt másként nevezték, és erősen rettegtek tőle, mert lába nyomán elhaltak a fűvek. De a vörös poros városban nem hallottak róla, és arcképét a szerelmes király parancsára belefartagták a fehér falakba.

Esténként, mielőtt elalszunk, meséket szoktam mondani Jácintnak. Ilyenkor nyakig takarja magát, a derekamra fekteti a fejét, és még álmában is mo-

solyog. Olyan boldog, hogy rögvest elalszik, amint elkezdem a mesét, így több éjszakába telik eljutni a végére.

Jácint meg én egy erdőben ismerkedtünk meg. Kicsi erdőben, az igaz, de mégiscsak erdőben. Akkoriban költöztem oda, és a kutyámmal naponta kétszer jártunk fel sétálni. Érdekes, hogyan teszi magáévá az ember a teret. Azt az erdőt akkoriban hatalmasnak láttam, nem tudtam, hol kezdődik, és mikor van vége. Egy évvel később őrrjítően kicsinek tűnt, három lépés az egész, néha futottam is ott, félóra alatt olyannyira elszédültem, mintha a saját tengelyem körül keringtem volna. De akkor, amikor először láttam Jácintot, az erdő hatalmas, sötétzöld, köddel és távolsággal átszótt rengetegnek tűnt. A katlan (méretes gödör, mélyén tűzrakó hellyel) egyik oldalán sétált Jácint és a kutyája, Harag, a másik oldalon én és a kutyám. Harag csinos, gömbölyű, óriási bull fejjel. Odavágtatott hozzánk, és viháncolva körbeszaglászott minket. A kutyám, az agár, propeller farkokkal szeretett volna az ismeretlen Jácint karjai közé omolni és cseles módon megnyalintani a szemgolyóját. (Ez az álma csak pár héttel később valósult meg.) Jácint kemény arccal elfordult (engem meg se látott), és közölte a kutyájával, hogy erre nem érnek rá. És lefutottak az erdőből kivezető lépcsőn.

Jácint nem beszél. Másokkal legalábbis. Velem igen, mármint önmagához képest, de sokat hallgat még így is. Hosszú az ilyesmit megszokni és igazán megszeretni valakinek, aki mindent el akar mondani.

A vörös poros városból három nap és három éj után csendben és láthatatlanul szökött meg a kék asszony. Csak néhány titok és némi édes illat maradt utána. A királyon a búskomorság jelei mutatkoztak, úgy tűnt, elveszítette a napot az égről. Számptalan gyermeke, akik a palota déli szárnyában éltek, félelemmel követték, hogyan tűnik el apjuk arcáról az öröm. Messzi földről varázslóembereket hívtak segítségül, hogy mondják meg, miként lehetne gyógyírt találni apjuk betegségére. Hárman érkeztek a gyermekek hívására. Az első varázslót Alexandriából küldték, a másodikat Rodoszból, és érkezett egy súlyos köpenyes, fekete ember, aki azt állította, Babilonból jött. Az első kettő főzeteket készített, fontoskodó diétát rendelt el, és más istenekről beszélt. A gyermekek riadtan küldték haza őket, mert az apjuk bőre szürkülni látszott, és hang sem jött ki többé a torkán.

Egy napon Jácint és én találkoztunk az erdőben egy ősz emberrel, aki sok dolgot látott és felejtett már el. Azt mondta, Jácint vigyen haza engem a vásárra. Borzasztóan vágytam megismerni a szüleiket, hogy kik nevelték fel, hogy kik azok, akikkel néha beszél telefonon, és egyáltalán. Melyik szobában élt először? És nagyon reméltem, hogy szeretni fognak a szülei, ha másért nem, hát azért, mert olyan nagyon szeretem én a fiukat. Aztán kiderült, hogy az anyja meghívott engem is a vásárra. Merthogy az ünnep. És a vásár szavára összegyűlnek a népek.

A régi korok emberei a művészetet közösen élték meg. Manapság mindez az egyén birodalmává lett, az alkotás is és a befogadás is. Párbeszéd, melyet nem hallhat senki, csak a kép maga (ha, mondjuk, egy tárlaton bóklászunk) és az, aki épp nézi a képet. És ő maga se fogja tudni elmondani soha, mi is játszódott le közöttük. Bezzeg régen. Régen mindenki hallotta és mindenki újramondta, mintha a világot zsongó emberhang folyama öntötte volna el, zsiszgó duruzs a hegyek között. Más lehetett ott az ember is. Megülte az ünnepet.

Anyám mindig is családot akart. Olyat, amelyik összetart, érti és érzi a másikat, nem él csöndes magányban egy elzárt szoba mélyén. Ő maga olyan emberek lánya, akiket a második világháború itt is, ott is megszorogatózott, és ebből a szorításból sose tudtak igazán felépülni. Végül nagy családjá lett. Három gyereke, azoknak is gyerekei, ezért egy-egy születésnap (amely mindig több emberé, áprilisban, októberben és januárban születtek nálunk sokan)

kisebb horda jellegű csoportosulással ér fel. Amikor kicsi voltam, még barátkoztak a szüleim más emberekkel, családostul. Akkoriban kötelező volt kedvelni a másik család lányait, mert nem volt más, és mert engem amúgy sem szeretett senki a gyerekek közül. De ez sose volt több két-három famíliánál, kilencen, ha összegyűltünk ilyenkor. Pedig anyám szeret jókat kacagni, kár, hogy nem emelték maguk közé igazán az emberek, csak egy-egy kivételesebb látta meg, milyen jó is vele lenni.

Így hát amikor elmentünk Párkányba, mert végül (kicsit félve, nem tudom, mitől, talán hogy zavarban leszek, vagy unatkozom sokat) elvitt Jácint haza, fel, az általam Magyarországnak hitt keret másik oldalára. Mert én huszonöt kilométerre nőttem fel Budapesttől. A határon túli magyarok kétféle módon éltek a fejemben. Mivel kevesükkel találkoztam (vagy csak nem tudtam, hogy onnan jöttek, honnan is lehetne azt csak úgy felismerni), legendás népnek éreztem őket, mintha kicsit mesebeliek volnának. És persze magamfajtanak tartottam őket, már ha lehet ilyet mondani őszinte kedvességgel. Mert valóban, élt bennem a hasonlóság szelíd érzete, hogy ő is meg én, mi mind ugyanazon a nyelven beszélünk. És ez mégiscsak egy jó erő.

Sose örült még nekem ismeretlen úgy, mint Jácint anyja. És sose örültem én se senkinek így azelőtt. Különös. Azt mondta, látott már fényképen, és nem ő volt az egyetlen, aki Jácint családjából így köszönt, hogy milyen jó, hogy végre itt vagyok, mert csak fényképen látott eddig. Vajon melyiken? – gondoltam ilyenkor mindig, melyiken láthatott. Mert hát nem mindegyiken vagyok ugyanaz.

A vörös poros város fehér falai közé egy kesernyés illatú hajnalon érkezett meg a babiloni. Súlyos köpenye vaskos nyomot ásott lépte nyomán a porba. Megállt a gyermekek előtt, és azt mondta, tud titkokat, vigyék hát a király elé. Nagyon lassan lépkedett, és csak akkor szólalt meg, ha igazán mondani akart valamit. Megállt hát az elszürkült király előtt. Olyan volt, akár egy csendes, vizes szemű madár, aki átlát a hús álcáján. Mormogott kicsit, majd a gyermekekhez fordult. „A királyotok lelke mély üregbe szállt alá – mondta –, onnan kell nektek visszahívni. Hasítsatok külön időt annak a nőnek, akinek az arcát a falaitokba véstétek. Ha megülitek az ő idejét, a királyotok lelke előmászik a mély üregből, ahol tanyát vert.” A gyermekek összeborultak, és megtanácskozták a dolgot. Három napot jelöltek ki az időből a kék asszonynak. Nem engedték az embereket dolgozni, azt mondták, ezen a három napon nem szabad tenni egyebet, csak lubickolni a velencei vizekben, kék selyemben táncolni a hold alatt, és kacagni, kacagni. A vörös poros város megülte a kék asszony ünnepét, és a király lelke előmászott a mély üregből, ahová alászállt. De másutt másként nevezték az idegen asszonyt, és rettegték, mert lába nyomán elhaltak a füvek. De ezt nem tudta még senki Edesszában, ahol kellő idő eltelte után újra elhozták a kék asszony három napját.

Budapesttől huszonöt kilométerre is szoktak piacot tartani hetente kétszer, meg néha búcsút, ahová már gyerekkoromban se nagyon jártunk ki. De ha valaki megkérdi, honnan jöttem, azt mondom, Fonyból. És nem tudják, hol van. Persze, ez nem különös, nem kell tudni minden kicsiny, északi falu nevét senkinek. Akkor azt mondom, Vizsolyból, mert azt talán tudják, micsoda, de ha ezt sem, akkor csak annyit, a Zemplénből. Akkor értőn bólintanak, és olyasmiről kezdenek beszélni, ami már nem rólam szól.

Sosem éltem Fonyban. Mi több, már apám sem élt ott soha igazán. A nagyszülői házat apámnak kellett lebontatni, mert magába dőlt volna, és félt, hogy eltemeti a nagyanyámat is. Onnantól kezdve a nyári konyhát használták (és később én is), a Mama egész nyarakat töltött odalent Kittikével, a kicsi kutyával. Úgy tűnik, mindenkéhez tartozik egy-egy kutya, ha magamról akarok mesélni. Hiába, ilyen emberek vagyunk.

Párkányban már több mint négyszázhetvenszer tartottak ilyen vásárt. Lehet, többször is. Nem lehet az ilyesmit igazán számon követni. A vásárok története is egészen az óidőkbe nyúlik vissza. Már azt a szót is, hogy *vásár*, az Azovi-tenger partján a perzsák szájából emelte ki a nomád magyar. Hogy hivatalosan mióta van valahol vásár, azt csak királyi okiratból lehet elgondolni, és az sem arról szól, hogy azon az éven már volt, azelőtt pedig soha, inkább csak azt igazolja, hogy onnantól kezdve adózni is kellett utána. Ez nem más, csak egy föl a vásár ontológiáján. Lényegesnek az eredet a templomokat és a földrajzi adottságokat tartja. Ettől függ ugyanis, hol lett vásár, hol nem.

Párkány az Esztergomi vármegye (ahogy régen mondták, és milyen szépen hangzik ez így) dunabalszéli fekszik. Templomát Esterházy Imre hercegprímás építtette arra a földre, melynek alsó rétege pontuszi agyag és homokkő. Arra az özvíz idején veres kötött agyag és finom csillámos homok borult, majd az alluviumban futóhomok. A Garam két évszázaddal ezelőtt még Párkányon keresztül ömlött a Dunába – hogy mi kényszerítette (ember-e vagy isten) a folyót Kövesd felé, csak a garami rákok tudják. Azt mondják, amikor a pontuszi agyag lefeküdt a Duna bal partjára, olyan sűrű hálót szőtt a növényzet, hogy dúskáltak benne a mesebeli állatok. A Dunában pedig nagy halak éltek (talán vizák, egyszer, nagyobbak a lónál), és még kétszáz éve is vadászták az embert.

A síkság és a futóhomok még nem oka a vásárnak, talán inkább az, hogy Buda és Vác és Esztergom útjai összefutottak, csillag alakban jártak rajta emberek. Mindezt egy nagy kék könyvben olvastam. Nem pont így. Volt benne arról is szó, hogy Párkány majdnem fél évszázadig török rabolta pusztává lett, ahol nemhogy vásárt, de házat sem emeltek. Később persze jött a hercegprímás, mint egy mesében, és feloldozta a várost a pusztulás jegye alól. Lett templom, lett vásár.

Jácint nem nagyon akart kimenni rá, mert szerinte elsatnyult, csak vackokat lehet már ott kapni.

Fonyról kettőt gondoltam korábban elmesélni, de az egyik nem tartozik annyira ide, amikor apukámat a szamárköhögésből a hegyek gyógyították ki. A másik, hogy Fonyban falunapot tartanak, színházi előadással, vackos kirakodóvásárral. Mindig törökmézet kértem, amin napokig lehetett vajúdni, mire kiolvad az ember fogai közül. Nagyon akartam innen is egy törökmézet, Párkányból, mert Fonyba, amit eredetemnek gondolok, már évek óta nem mentem fel. És milyen rosszul van ez így.

Edesszában három évig boldog volt a király. Háromszor tartották meg a kék asszony ünnepét. A harmadik utolsó napján a király dudorokat és zsihbaddást vett észre magán. Pár hétre rá ujjait már csak zsihszög foltoknak érezte, a szemei elveszítették a formákat, és szépen, egyenként leestek a lábujjai. Kétségbeesett, és mivel hallott az Isten fiáról, és hitte őt, levelet intézett hozzá. Egyetlen gyermeke maradt vele a szörnyű betegségben, a többiek reszketegen meghúzódtak a palota déli csücskében. Ez a gyermek, kedves fiatalember, arcában nagyon hasonló a királyhoz, jegyezte le a levelet. Kérte az Isten fiát, hogy jöjjön el, itt nem üldözi senki, itt békében élhet. Az Isten fia Júdát, a tanítványát küldte maga helyett.

Júda barna, keskeny férfi volt, hasonlított a babiloni emberhez, csak akkor beszélt, ha igazán mondani akart valamit. Lába nyomán összefutottak a vadállatok, és megnyalagatták a vörös port. Egyenesen a palota déli csücskébe ment, megállt a gyermekek előtt, és így szólt: „Júda vagyok, Jeruzsálemből jöttem egy kedves levél hívó szavára. Hol van a királyotok?” A gyermekek nem mertek kilépni a palota déli csücskéből, így csak eligazították apjuk szobájába az idegent. Ekkorra már a királynak lehullt az orra is, és feszes dudorokká változott az egész teste. Amikor Júda belépett a sűrű levegőjű szobába,

szimatolt. Körbenézett a ragadós bútorokon és az elszürkült ablakokon, majd szelíden így szólt: „Júda vagyok, Jeruzsálemből jöttem egy kedves levél hívó szavára. Gyógyírt hoztam beteg testednek.” A király vak szeméből sárga könnyek peregtek, mikor Júda betakarta az Isten fiának kendőjével. „Tisztítasd meg a velencei vizeket, és kapartasd le a kék asszony arcát a falakról, különben nemzetséged elpusztul – mondta Júda –, de az ünnep idejét üld meg továbbra is, mert hatalmas úr az az asszony, és a hatalmat tisztelni kell.” Ekkor Júda leemelte Edessza istenfélő királyának arcáról a kendőt, akiről nyomtalanul elmúltak dögletes betegségének nyomai. Ahogy Júda elhagyta a vörös poros várost (lábnyoma mögött összeszaladtak az erdei vadak), lehullt a kék asszony arcképe a fehér falakról. A mögötte lakó fekete patkányok kiözönlöttek a vörös porra, és visítva égtek el a napsütésben.

Párkányba egy nappal korábban érkeztünk, estefeled, hogy legyen idő beszélgetni. Vonattal mentünk, meg a két kutyával. A nővérem három tanácsot adott. Egy. Ne igyál, mert vihogsz. (Valóban. Jó tanács, ám betarthatatlan. Micsoda udvariatlanság nemet mondani az italra. Hát vihogtam.) Kettő. Ne fogadd el a kristály poharat. Ez magyarázatra sem szorul. Három. Erre nem emlékszem. Biztos megszegtem azt is. Sokat beszéltem, amit gyakran szoktam, ha kicsi a társaság. Voltak szavak, szlovák szavak, amiket nem értettem. Egyet megtanultam, azt, hogy tepláky, és milyen jól tettem, mert azóta Jácint több barátja is megkérdezte, tudom-e, hogy mondják szlovákul a melegítőnadrágot. Tudtam. Akkor elismerték, hogy feltehetően tényleg én vagyok Jácint barátnője.

A különös, amiért ebbe a történetbe belefogtam, az az, hogy másnap, a Simon-Júda vásáron (enyhe túlzással ugyan), de körülbelül félórát töltöttünk el. Azonban abba a kis kertbe, ahol Jácint felnőtt, és amiről több képet is láttam már, szakadatlan özönlöttek a barátok és az ismerősök. Legalább háromszor, négyszer több ember fordult meg ott, mint a mi családi házunkban valaha. Ez olyan ünnep volt, amilyenről a régiek mesélnek, olyan, aminek ideje fellett ott csüng az ünnep szelleme, akármilyen banálisan hangzik is ez. Gadamer beszél sokat az ünnepről *A szép aktualitásában*, hogy az ünnep nem túri meg az elszigetelődést, az ünnep ideje saját, nem szekvenciális, inkább körkörös, és az ünnep voltaképp a közösség művészete. Talán az is. De akkor, amikor én ott ültem, mereven, a némaságba fordult Jácinttal a Simon-Júdan, körülöttem évezredek barátságok, éppen a közösség szándéktalan kivetését éreztem. Nem akartak kivetni, sőt, Jácint szülei erősen dolgoztak ez ellen, de mit lehet tenni egy összeszokott társaságban egy idegennel? Elfelejtkezni róla, én is elfelejtkeznék, mind elfelejtkezünk. Volt pár óra akkor, amikor olyan nagyon sokan voltak ott, már nem is emlékeztem, kinek mutatkoztam be és kinek nem, amikor kivetett magából ez a körkörös idő.

Júda, miután elhagyta a felszabadult vörös poros várost a megtisztult velencei vizekkel, nem tért vissza Jeruzsálembé. Mezopotámiában maradt, és mesélt a fiúról, akiben hitt. Csendes küldetés volt ez, olyan, amit nem énekelnek meg dalnokok. Csak annyi történt, hogy összeszaladtak a kicsiny vadállatok Júda lábnyomán, és nyalogatták a sárga és vörös földeket. Ekkoriban Simon Egyiptomban járt ugyanilyen csendes küldetésén. Szelíd arcú, jámbor ember volt, báránybolyhos szakállal, zsebében mindig hordott egy-két karéj kenyeret, és ha épp nem volt kinek odaadnia, hát maga ette meg. Még mielőtt Júda Edesszába ment volna, megegyeztek abban, hogy hét éven át járják Egyiptomot és Mezopotámiát, majd egyszerre térnek Perzsiába. Így is történt, éppen hét év letelte után találkoztak Perzsia kapuinál.

Jácint anyja sokat mesélt a Simon-Júdáról. Hogy régen nem ilyen zsidóság volt, mint mostanában, hanem jelentős, várt ünnepély, ha a szó nem is szentséges, inkább örömteli, informális jegyében. Elmesélte, hogy a kádáriz-

mus idején nem lehetett csak úgy átmenni Esztergomba. Ha az ember jó kabátot szeretett volna, megspórolta a pénzét októberig, és a vásáron vette meg. Igazi élmény volt kivárni, majd lassan, próbálgatva kiválasztani. Hiába mondta 1879-ben az Esztergom és Vidéke újságírója, hogy az évi vásárok ideje mindenütt lejárt, ahogy a Simon-Júdái is. Nem tudhatta, hogy száz év múltán mit is fog jelenteni. Most is mondanak ilyet, Jácint például, hogy ez már nem olyan, mint gyerekkorában. De lehet, hogy lesz még.

Mesélt Jácint anyja mást is, azt, mondjuk, nem a vásárról, hanem a szörpről, hogy náluk azt csak úgy hívták, málna. Amikor a gyerekek Esztergomban inni kértek, nem tudtak választani a széles (mihez képest, ugye) magyar kínálatból, málnát akartak, minden málna, mindegy hát pontosan. Az értetlen boltoslány meg hiába bizonygatta, hogy az épp nincs, de mennyi sok másféle van.

Azóta végleg eltűnt a határon túli magyarságról alkotott mesebeli képze-tem, így történik mindig, ha valaki találkozik olyasvalakikkel, akiről addig csak történeteket hallott. Meséből hirtelen valósággá lesznek, és soha nem lehet rájuk többé ugyanúgy gondolni. Persze sejtettem, hogy Jácint felvidéki. Sokat tanultam fonetikán és később nyelvtörténeten, talán még finnugrisztikán is arról, milyen sok hangzó létezik (allofónra gondolok, szaknyelven). Amikor Jácint azt mondta, *Harag*, ami a kutyája neve, tehát elég gyakran elhangzott, kihallottam azt a különös, nyitott *a*-t, amiből tudtam, hogy valahol máshol kellett felnőnie. Nagyon tetszett nekem ez az *a*.

Szégyelltem én akkor, a Simon-Júdán, hogy kiestem a közösség érzéséből. Nagyon Jácindra akartam figyelni, aki zavarban volt, mindenkinek be kellett mutatnia, és amúgy sem bírja a nagy társaságokat. Kiváltképp azokat nem, akik beszédre kényszerítik. Nem megy az úgy magától. Olyan lehet ez neki – gondolom én –, mint minden szóval ötven métert feljebb kaptatni egy horvát hegyen. (A horvát hegyek, mint megtudtam, erősen meredek.) De volt valami megragadó abban a nagy társaságban. És leginkább abban, hogy Jácint anyja képes volt ilyet létrehozni és megtartani. Ez jóleső melegséggel töltött el, ahogy ott ültem. Jaffaként. Sose felejthetem el, egy felvidéki társaságban nem lehet elfelejteni, hogy te nem vagy az. Nem direkt, de mégis. És milyen különös ez. De ha tudom azt, hogy tepláky, azért nincs minden veszve. Persze csak tréfálok, az is lehet, hogy ez csak a fejemben van.

Aznap kaptam Jácinttól törökmézet. Hazafelé meg is ettem, még két napig éreztem a számban, hiába mostam többször is fogat. Nagyon örültem annak a törökméznek, a fonyi falunapokat juttatta eszembe, a hegyeket és a névtelen katonák sírját a református templom kertjében. Én nem vagyok vallásos, sose voltam. Én csak szeretem a történeteket, még a névtelenekeit is.

A babiloni herceg, akiről már akkor sem hitték, hogy létezik, jóslatot kért az isteneitől. Megérkezett hát a fekete ember, akinek súlyos köpenye árkot ró a porba, és nem szólt egy szót sem. Voltak rajta kívül más varázslói is a hercegnek, nem babiloniak. Ezek hencegve azt mondták, vörösre gyúlt arccal, hogy nagy háború közeleg, és a háború falni fogja az embereket, indiaiakat és babiloniakat egyaránt. Elsápadt ekkor a legendás herceg, akiről már akkor sem hitték, hogy létezik, behúzta szobájában a súlyos függönyöket, és egy álló hétig nem jött elő. Amikor újra kitérte az ajtót, a babiloni varázslót látta a küszöbön súlyos köpenyében. „Az úton két ember érkezik. Hallgasd meg őket” – szólt a varázsló, és a herceg meghallgatta a szavát.

Nem tudom, hogy létezik-e az Ünnep, mint egy gadameri individuum. Jácint az a férfi, akit szeretek. Ez a mondat jelent valamit. Komolyan lehet venni. Hiányzott akkor karácsonykor, mert nem laktunk még együtt, ezért hazamentünk, ki-ki a maga családjához. És hiányoltuk egymást abból a különös térből, amit az ilyen kihatott, körkörös idők teremtenek meg.

Igazán tetszett nekem a hatalmas társaság, ami összejött Jácint szüleinél Simon-Júdakor. Még akkor is, ha kivetett engem akkor az az ünnepi szellem, mert még nem ismert. Nem az emberek felejtettek el, nem tehettek mást, mint hogy egymással beszéltek, mert ezt kérte tőlük a körkörös idő. Jácint anyja az első pár érkezőtől mind azt kérdezte, írtak-e valamit a Simon-Júdáról, ahogy korábban kérte. Jácint anyja szereti a játékokat, én is nagyon szeretem. Akkor én még nem vehettem részt ebben, hiszen nem ismertem az ünnepet, és ő sem ismert engem. Sokat gondolkodtam arról a napról azóta, hogy miért és hogyan működik ez. Azért is írom ezt most, mert tartozom ezzel a játékkal Jácint anyjának. Hogy írjak neki a Simon-Júdáról.

Az úton két ember érkezett a babiloni herceghez. Az egyik barna, keskeny férfi, hasonló a babiloni varázslóhoz. Lába nyomán összeszaladtak az erdei vadak, és csicseregve szürcsölték a saroknyomban meggyült esővizet. A másik szelíd arcú, jámbor ember volt, báránybolyhos szakállal. Kedélyesen nyammogott egy falatka kenyéren séta közben. Bárányszakállá csücskében megült néhány morzsa.

Babilon hercege, akiről már akkor sem hitték, hogy létezik, fogadta őket. Bevezette hatalmas, nyitott tetejű palotájába, és vendégül látta őket. Simon udvariasan elutasította a felajánlott lakomát, és megjegyezte, hogy van nála még két karéj kenyér, ha esetleg lenne itt valaki, aki megkívánja. A megjegyzése szokatlan csendet váltott ki a herceg udvartartásából. Júda végigmérte a szobát, a csinos ruhákat és a sűrű szövésű falvédőket, melyek a herceg csodálatos tetteit öntötték képekbe. Majd így szólt: „Mi nem azért jöttünk, hogy meg tudjuk neked mondani, kinek kell meghalnia. Mi azért jöttünk, hogy megmondjuk neked, senkinek nem kell meghalni.” A babiloni herceg, akiről már akkor sem hitték, hogy létezik, okos ember volt, és nem kérdezte meg, hogy kell ezt érteni. Látta Júdán, hogy épp olyan, mint a babiloni varázsló.

Amikor Jácint először találkozott a szüleimmel (ez az egyik kedvenc történetem), épp az októberi születésnapokat ünnepeltük. Az apámét, az unokaöcsémét és az enyémet. Apámtól egy kedves órát kaptam, fehér szíjas, virágokat hímeztek bele. Nagyon szép. Épp amikor kibontottam, Jácint felkapta a fejét, és hallgatózni kezdett. Odakint a kutyáink feltépték a tyúkok ketrecét, és megöltek három jércét. Ezt akkor még nem tudtuk. Jácint udvariasan elnézést kért, és kiment. Én tovább bontogattam az ajándékokat, amikor megszólalt a telefonom, Jácint volt az, csak annyit mondott, menjek ki. Különös volt, egy pillanatra azt hittem, valami jó meglepetés lesz. A tyúkok holtteste elvéve heverték a fűben, Jácint megnyúlt, fehér arccal fogta a kutyákat. Kicsit véresek voltak. A nővérem, aki a világ egyik legjobb embere, utánunk jött, hogy megnézzze, hova rohantunk ki. Hatalmasra tágultak a szemei, majd felkacagott. Hat kutyája van, ugyanis.

Amikor Simon és Júda megérkezett a babiloni herceg palotájába, a falnál ott álltak a herceg idegen varázslói. HENCEGVE, VIHOGVA sugdostak össze Simon és Júda orra előtt, hátha sikerül belevájniuk a lelkükbe. Simon és Júda észrevette, hogy a háború varázslói ott állnak a falnál, de nem figyeltek rájuk. Csak vörös gőzt láttak ott, ahol azok álltak. Másnap reggel harsonaszóval megérkeztek az indiaiak. Nem akartak háborút.

A nővérem, miután abbahagyta a nevetést, hitetlenkedve azt mondta, elképzelése sincs, apánk mit fog ehhez szólni. Apám ugyanis szereti a baromfit. Nem ezeket személy szerint, őket csak nemrég vette, de úgy általában, szereti a csirkéket, most épp a bóbításokat, kézről neveli őket. Nyírbálja a bóbítájukat, hogy ne vakuljanak meg teljesen.

Tervet akartunk kovácsolni, hogy a születésnap utánra halaszthassuk a beismerést, amikor vidáman, nagyon boldogan megjelent apám. Hát ti mit csináltok itt, gyerekek? – kiáltotta, amire egyikünk se tudott mit mondani. Nem is kellett, apám azonnal észrevette a felgyűrt tyúkhálót és a szétszórt testeket.

Legnagyobb meglepetésemre ugyanolyan vidáman, mint ahogy jött, azt mondta, semmi baj, gyertek be, hozzátok a kutyákat is, együnk tortát. És bementünk, vittük a kutyákat is, és tortát ettünk. Kicsit később apám kiült a sámlira, megpucolta a csirkéket, adott egyet a nővéremnek, egyet nekem, egyet pedig anyám kezébe nyomott, hogy főzzön belőle levest. A lábakat a kutyáknak adta, akik fülig érő vigyorral ropogtatták el. Apám jó ember.

A babiloni herceg, akiről már akkor sem hitték, hogy létezik, elfogatta a saját varázslóit, a babiloni kivételével. „Hazug kutyák” – mondta, és intett a tűz mesterének, hogy építsen máglyát. Így büntették akkoriban az igazság hiányát. Simon és Júda csendben állt és nézte, ahogy a háború varázslóit meztelenre vetkőztetik és odakötözik a máglyához. A herceg népe összegyűlt, hogy átkokat szórjon a hazugokra. A vörösre gyúlt varázslók fejhagon rimánkodtak az életükért, kezük, lábuk úgy reszketett, ahogy állatnak sosem, a rettenés kiölte belőlük mindazt, ami valaha emberré tette őket. Nem voltak már semmik. Simon és Júda csak állt, várták, hogy világosság gyűljön a herceg fejében. Majd, amikor látták, hiába adnak neki időt, Júda csendesen odaállt a babiloni herceg mellé, és így szólt: „Mi nem azért jöttünk, hogy meg tudjuk neked mondani, kinek kell meghalnia. Mi azért jöttünk, hogy megmondjuk neked, senkinek nem kell meghalnia.” A babiloni herceg, akiről már akkor sem hitték, hogy létezik, okos ember volt, és nem kérdezte meg, hogy kell ezt érteni. Látta Júdán, hogy épp olyan, mint a babiloni varázsló.

